

ΕΝΑΣ ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο "ΑΓΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ",

Τὸν καιρὸ πὸ κατέβηκε ὁ Ἱμπραὴμ Πασᾶς; Ὁ ρασοφόρος πᾶτερ Εὐγένιος; ποῦ ἔκαλοῦρένυ με... Δυὸ γυναῖκες; Ὁ θερμώταμος καπετὰν Γαλάνης καὶ ἡ καλόγρηξ. Στὸ μοναστήρι στὰ Τριπόταμα. Ὁ ψευδοπροφήτης γίνεται ἐπικίνδυνος γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Ἄγωνα. Τὰ ἐπεισόδια τοῦ μετὰ τὸ Ζάχημ καὶ τὸ Νικηταρᾶ. Τὸ δραματικὸ τέλος τοῦ. Ἡ διανομὴ τῶν ἀφιρομάτων. Παράδες ποῦ μοιράζονται μετὰ τὸ φέρι!... κλπ.

ΔΟΥ μιά πολύ περίεργη ἱστορία τῶν ἐτῶν τοῦ Ἄγῶνος, ποῦ θυμίζει τὸν διάσημο Ρασπούτιν :

Στὴν ἀρχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐνὸς ὁ στρατηγὸς Λόντος ἐπολιχοῦσε τὸν Πάτρας, σ' ἓνα χωριὸ κοντὰ στὸ Ρίο, στὸ Καστρί, ἀνεφρόθηκε Ἐξαφρα γιὰ πρώτη φορὰ ἓνας καλόγερος, συνοδεύομενος ἀπὸ δύο γυναῖκες, καλοῦρεν καὶ ντιμενε. Ὁ ρασοφόρος αὐτὸς ἔφερε τὸ μοναχικὸ ὄνομα Εὐγένιος, ἀργότερα διως ὀνομαστικὸ ἀπὸ τὸ λαὸ "Ἅγιος Πάτερως. Καταγότανε ἀπὸ τὴν Ἰθάκη, ἦταν ἀγνωστὸς στοὺς ἄνδρας τοῦ Ἄγῶνος, εἶχε ἔξαιτήσει διαφόρους στάς Πάτρας καὶ στὸ Ἅγιο, ἀπ' ὅπου τὸν ἔβλεπε διώξει καὶ τότε ἀπετάσσει μὰ παρατήρησιν τὸν... πεσοῦδοντα ἄγιο καὶ μὰ ζητῆ ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς κερὶ καὶ λιβάνι γιὰ τὸ μοναστήρι

τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ποῦ ἦταν ἐντελῶς ἀναπαρτο... "Ἄμα ὁ στρατηγὸς Λόντος ἐπέβηκε στὸ Καστρί, ὁ καλόγερος ἔπρηε τὴ θηλικὴ συντροφία του καὶ πῆγαν στὸ Διακοφτό. Ἐξω ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτὸ ἵσχυε τὸ ἐρημιζοῦ τοῦ Ἀη-Πιάννη. Ἡ τριάς τῶν ρασοφόρων τὸ κατέλαβε, τὸ ἐκαθάρισε, τὸ σκέπασε, ἔχτισε κ' ἓνα μικρὸ κελλί καὶ ἐκεῖ ἐμόναζαν καὶ οἱ τρεῖς μαζί. Ἡ μιά ἀπὸ τῆς καλόγρης καταγότανε ἀπὸ τὸ Βλατερό τῶν Πατρῶν καὶ δὲν εἶχε καλὴ φήμη...

Ἄλλὰ στὸ Διακοφτό ἦταν καὶ δεύτερο στρατοπέδον τοῦ Λόντου. Τὰ πελληράκια ἐπιγυγαν λωποῖν καὶ ἐνοχλοῦσαν τὸν πᾶτερ Εὐγένιο καὶ τῆς συντροφίσεσ τὸν καὶ δημοφροῦσαν σκάνδαλα... Στὸ στρατοπέδον συνέβη νὰ βροῖκεται κ' ἓνας καπετὰν Γιώργης Γαλάνης, ἀπὸ τὸ χωριὸ Λαζοῦ, ἀνθρώπος πολὺ ζῆσηρος, ποῦ ἀγαποῦσε τῆς γυναῖκες. Καὶ νὰ τὸρα τί ἐσκάρωσε ὁ καπετὰν Γιώργης στὸν καλόγερο, κατὰ τὴ μαρτυρία συγχρόνου ἱστορικοῦ : «...βλέπων μετὰ πὸν τὸν θαυμασμὸν ἓνα καλόγερον, ἔχοντα δύο γυναῖκας ὀραίας εἰς τὰ μαῦρα ἐνδεδυμένας, καὶ μάλιστα εἰς καιρὸν κατὰ τὸν ὅποιον ὄλοι οἱ Ἕλληνες ἀφήγαν τῆς γυναῖκες τὸν καὶ ἐπῆραν τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Τούρκων, ἐπῆγγεν εἰς τὸ εἰθὲν ἐρημιζοῦ. ἔδειξε τὸν καλόγερο Εὐγένιον ἀνιλεῖας, τοῦ ἔπρηε τὴν μίαν μοναχὴν καὶ τοῦ ἀπῆκε τὴν ἄλλην, ἣ ὅποια πρῶτα μετὰ ὀνομάζετο Ζαχαροῦλα, ἔπειτα δὲ Χρυσανγῆ».

Ἦστερα ἀπὸ αὐτὸ, ὁ Εὐγένιος φροβήθηκε γιὰ τὴ Ζαή του, ἔφερε νύχτα καὶ πῆγε στὶς Πατάτες. Ἐκεῖ ἄρχισε πάλι νὰ συνάζη ἐράνοους γιὰ νὰ χτίσῃ μοναστήρι, καὶ οἱ χωρικοὶ τοῦ ἔδωσαν πρόθυμα, γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τοῦς, τρεῖς μὰ καὶ χρήματα. Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ, ἔποπτεῖσας μῆκος τοῦ πᾶτερ τῆ Ζαχαροῦλα, φεύγει καὶ πηγαίνει στὸ Καραοῖσι τῆς Γορτυνίας. Ἀπ' ἐκεῖ τραβίει γιὰ τὸ Λεχοῦρι τῶν Κυλαβῶτων, γίνεται μετὰ σεβασμὸ δεκτὸς, ἀνεβαίνει στὸ γειτονικὸ βουνό, ὅπου ἵσχυε ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ κελλιά γρομωμένη καὶ μετὰ τῆ βοήθεια τῶν κατοίκων ἐπιθροῦσθαι τὴν ἐκκλησίᾳ καὶ τὰ κελλιά. Ἀργότερα ὁ ναὸς αὐτὸς ἐξεχρῶομενος ὡς καταφύγιον τῶν κατοίκων κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, κ' ἐκεῖ πᾶνοι οἱ Λεχοῦριτες εἶχαν ὄλη τὴν κινήτῃ τοὺς περιουσία, τὴν ὅποια ἐπῆλτοσαν ἔπειτα ἀπὸ τῆς ἀσταχυῆς διαθέσεσ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Γκούρα.

Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ Λεχοῦρι, σὲ λίγον καιρὸ, ἔφγγε ὁ ἀλήτης αὐτὸς καλόγερος. Ἡ ἔξαινήσις τοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσιν στὴν ἐπαχία, ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις ἔπειτα ἔλαψε, στὰν ἔμαθαν ὅτι ὁ καλόγερος ἔπρηε κ' ἔγραπτεσθαι πρὸς τὰ Τριπόταμα, ὅπου ἦταν ἐρείτια ἐκκλησίας καὶ τ' ἀοχία ἐρείτια τῆς πόλεως Ψωφίδος, ποῦ τὴν

ἀναφέρει καὶ ὁ Πανσάνης.

Ὁ Εὐγένιος βόηκε ἐκεῖ χτίσεσ καὶ ἄρχισε νὰ χτίσῃ τὴν ἐκκλησίᾳ καὶ τὰ κελλιά. Οἱ ἐργάτες ἦσαν πολλοὶ καὶ τὸ ἔργο πρόχειρο. Ὁ καλόγερος δὲν ἐδίωσσε νὰ πάρῃ μάρμαρα ἀπὸ τῆς ἀρχαιοῦτες καὶ ἀπὸ τὸ πᾶλη τείχος τῆς πόλεως. Κ' ἔτσι, σὲ λίγον καιρὸ, ἡ οἰκοδομὴ ἔγινε μεγάλη καὶ ὀραία, γιὰτὶ βροῖκοτανε καὶ σὲ μαγευτικὴ τοποθεσία: Ἀνάμεσα δηλαδὴ σὲ τρεῖς κοιλάδες καὶ σὲ διάφορα μικρὰ ποτάμια, ποῦ ἔχουν πάντοτε νερὸ καὶ ψφία, πρὸ πάντων πέτροφες, χαμοσοῦστια, τριχοῦς κλπ. ψφία με γλυκιάτῃ σάρα. Στὸ βορειοδυτικὸ μέρος εἶνε τὸ βουνό, ὅπου ἴσχυετῃ ἡ ἀρχαία τῆς ἀρχαίας Ψωφίδος. Τὸ μοναστήρι τοῦ Εὐγένιου τριτάτα ἀκόμη στ' ὄνομα τῆς Παναγίας, εἶνε καλοχτίομενο καὶ δυνατὸ, μετὰ βροῖσι καλοῦ νεροῦ καὶ φρεσῆς ἀπόρητο.

Ἐδῶ ὁ πᾶτερ Εὐγένιος βόηκε εὐκολότερο ἔδαφος δράσεως. Ἐγύνησε τὰ γύρω χωριὰ μετὰ τὸ σταθρὸ στὸ χέρι, ἐκήρυττε τὴ μετάνοια ὡς μέσο σωτηρίας καὶ ἐμάζεψε χοῦματα γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ χτίσιμο τοῦ μοναστηριοῦ, ὅπως ἔλεγε. Σὲ κάμποσον καιρὸ διεδόθη καὶ γίνθη πιστευτὸ ἀπὸ τοὺς θῆλοους ἐπὶ ἡ Χρυσανγῆ, ἣ ἄγία καλόγρηξ — ὅπως τὴν ἔλεγον — βλέπει τὴν Παναγία καί... κωδενιάζει μετὰ τῆς! Ἡ ἴδια ἡ Χρυσανγῆ διεδόσε στῆς χωριάτισσεσ τῆς φανταστικῆς συνομιλίας τῆς μετὰ τὴ θεοτόκο καὶ δεχότανε διάφορα ὄμοια, αἰγὰ, κόττες κ' ἄλλες προσφορῆς ἐκ μέρους τῶν. Μετὰ τὸν καιρὸ διεδόθηκε σὲ ὅλη τὴν Πελοπόννησον ἐπὶ ὁ ἔ᾽ Ἅγιος Πάτερως καὶ ἡ ἔ᾽ Ἅγία Καλόγρηξ κάνουν θαύματα καὶ ὄλοι ὁ κόσμος ἐπιθροῦσθαι νὰ τοὺς ἰδῇ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά τοῦς...
***

Πρῶτοῦ ὁ φοβερός Ἱμπραὴμ Πασᾶς ὁ Αἰγύπτιος κατεβῆ στὸ Μοριά μετὰ τὰ στρατεύματά του, ὁ Εὐγένιος σὺν γὰ στῆς διδαχῆς τοῦ ἔλεγε στὸ λαὸ :

— Εἰσαστε ἀμαρταλοὶ! Δὲ φυλάτε τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ! Εἰστε χαμένα κρομιά, καὶ γ' αὐτὸ θὰ στείλῃ ὁ Θεὸς Ἀραπάδες, γιὰ νὰ σᾶς παυθῆσι!

Ὅταν λωποῖν οἱ μαῦροι στρατιωτῆς τοῦ Ἱμπραὴμ φάγγαν καὶ ἄρχισαν νὰ σφάζουν καὶ νὰ κᾶνε, οἱ Μοραῖτες ἔλεγον : « — Καὶ μὰς τᾶλεγε ὁ Ἅγιος Πάτερως! Νάτοι οἱ Ἀραπάδες κ' ἔπειραν στὰ πόδια τοῦ καλόγερο Ζητοῦτες ἔλεος... Ὁ καλόγερος περιφρανεῖτῃκε πρὸς κ' ἔλεγε περισσοῦτερα, προχοροῦσε σὲ λεπτομέρειες, ἐπὶ δηλαδὴ ὁ Αἰγύπτιος στραταρχῆς, ὁ

μᾶστις τῆς Θείας Ὀργῆς, θὰ φτάσῃ στὸ κέντρο τῆς Πελοποννήσου, στὴν Τριπολιτάς, ἐπὶ θὰ κᾶσῃ ὄλο τὸν τόπο καὶ θὰ τοὺς πάρῃ ὄλοις σκλάβους στὴν Ἀραπιά... Ἐπὶ ὅσοι δὲν πιστέψουν τὰ λόγια τοῦ θᾶ χαθῶν, ἀλλὰ σοὶ τὰ πιστέψουν θὰ σοῦθων, ἐματὶ ἡ Παναγία εἶπε τῆς Χρυσανγῆς ἐπὶ δὲν θ' ἀφήσῃ τοὺς Ἀραπάδες νὰρῶνιν στὸ μέρος κείνο, ὅπου προσεχίετῃ ὁ Ἅγιος Πάτερως στὸ Θεὸ ν' ἀποκρῶσῃ τοὺς Τούρκους κ' ἔλεος, ἔλεγε ἐπὶ ὅσοι θελήσουν νὰ καταφύγουν στὸ μοναστήρι τοῦ, θὰ σοῦθων. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς ἔπρηαν τὰ πολυτιμότερα πράγματα τοῦς καὶ πῆγαν στὸ μοναστήρι. Τὰ λόγια τοῦ ἔ᾽ Ἅγιου Πάτερως ἐν μέρος ἀλήθεψαν, γιὰτὶ ὁ Ἱμπραὴμ κατὰ τὸ 1825 ἐπῆλάτῃσε τὰ γύρω τοῦ μοναστηριοῦ χωριὰ, ἀλλὰ τὸ μοναστήρι δὲν τὸ ἐπῆρῃσε. Ἄλλ' ἄς ἀφήσομε τὸν Πελοποννησίον ἱστορικὸ νὰ τὰ διηγῆσῃ μετὰ τὸ ἀπλοῖκό βφος τῶν ἀπομνημονεύματων τοῦ :

«... Τότε πλέον ὁ καλόγερος βλέπων ἐπὶ ὅσοι προσεῖτε ἔγιναν, πάλιν ἐκήρυττε περισσοῦτερα, βροῖσῶν τὸν λαὸν ἐπὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀκούει, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκήρυξε καὶ τοῖτο: Ὅτι ὅποιος ἔχει λάφυρα ἀπὸ τοῦς Τούρκους καὶ ἄλλα πολιτικὰ πράγματα, ἐπειδὴ ὄλα αὐτὰ εἶνε μοῖρασμα καὶ ὁ ἔχων αὐτὰ θὰ ἀιχμαλωτισθῇ καὶ θὰ χαθῇ ἀπὸ τοῦς Τούρκους, πρέπει νὰ τὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ὡς ἀφιροῦματα διὰ τὸ μοναστήρι. Ἐτσι ἔγινε καλὴ παρακλήσις καὶ πολλὰ λάφυρα καὶ ζωὰ ἀκόμη ἐδόθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, τάχα διὰ νὰ σοῦθων. Ἐπειτα διεδόθησαν καὶ ἄλλα φῆμαι εἰς τὸν λαόν, ἐπὶ δηλα-

δή αυτός προλέγει το δεινά και γίνεται, και έτσι απέκτησε το όνομα αληθινού προφήτου κ' έγινε τέλειος λαοπλάνος. Φροντίζουν δε επιτηδείως να μανθάνη από τον ένα και από τον άλλον πολλά μυστικά πράγματα. Έλεγε κατόπιν αυτά δημοσίως, χωρίς ν' αναφέρει τα όνόματα τών ανθρώπων οι οποίοι τά έκαναν. 'Ο δέ λαός φοβισμένος από τους Τούρκους, επέστρεψε εις τα Θεία και εις τους λόγους του, νομίζον ότι άνοθεν εμπνέεται και γνωρίζει τα μέλλοντα και ότι άπ' αυτόν θά έβρουν την σωτηρίαν των. Τότε πλέον άρχισαν να έρχονται να τον προσκυνούν από μακρινάς επαρχίας με σέβας και με εύλαβειαν, προσφέροντες συγχρόνως χρήματα και άλλα διάφορα άφιερώματα. Έλεγαν δε ό ένας εις τον άλλον τά θαύματα τά οποία δήθεν ειλε και άκουσε, ότι παραδείγματος χάριν ένας έκρινε ένα πρόβατο κλειμένο και διαν έπιγε να τό πύση έγινε φειδι να τον φάγη άλλος από φαντασίαν του φανατισμού του έλεγε ότι ειλε ένα πρόβατο κολημένο εις τον άμο το κλέπτην και τέλος άλλος έλεγε ότι την Τετάρτη ένας έτρωγε ζρέας και ένα κόκκαλο εκόλλησε εις τό στόμα του.

Η φήμη αυτής άνεστάσιον τις άπλες και προληπτικές ψυχές των έπαναστατών. Πολλοί και μάλιστα μερικοί όπλαρχηγοί επέταξαν τ' άρματα τους και γίνηκαν καλόγεροι να σώσουν την ψυχή τους. 'Όταν πεύ άμαετήθηκαν στο μοναστήρι, μεγάλα πλούτη σε χρήματα και άφιερώματα, πολλοί από τους Έλληνες στρατηγούς συνάχτηκαν στο "Άγρον να πάνε να ιδούν τι συμβαίνει. 'Ο Παναγιώτης Νουταράς τους έσομβούλεσε να κινήθουν να πάρουν από τον "Άγιο Πατέρα τά πλούτη αυτά γιά να χρησιμοποιηθούν στον άπελευθερωτικό "Άγωνα. Οι στρατηγοί έκίνησαν και πήγαν. Πρωτό έμωσ φτάσουν στα Τριτόταμα, ό καλόγερος ειχε πληροφρηθή τό σκοπό τους, τους δέχτηκε με ύφος προφητικό, τους εκάλεσε με τά όνόματά τους και τους έφοβόρισε με τους κεραινούς της Θείας Δικαιοσύνης οις τωι γυνώσκειν τό μοναστήρι. Οι "Έλληνες στρατηγοί έμειναν κατάληκτοι. «Θέβια, ειπαν, αυτός εινε άγιος άνθρωπος!» Καί με άκόητιτο φανατισμό άφίερωσαν στο μοναστήρι τ' άσημά-

κάτά τους και γύρισαν στα χωριά τους ζαομάτωται και άπένηταροι! "Ένας μάλιστα άπ' αυτούς έπαράτησε τον πόλεμο και γίνηκε παπάς! Αυτός ήταν "Άγγελος και λεγότανε Δαρωνάς.

Ο «Άγιος Πατέρας» πουλόσε σε δημοπρασία δια τ' άφιερώματα. Με τον καιρό τά πράγματα γίνονται σοβαρώτερα. Οι παπάδες των χωριών χωριών, φορούντες τ' άμψιά τους και κρατούντες τά εικονίσματα των εκκλησιών, έθγαναν από τά χωριά, άκοιλοθημένοι από πλήθος γυναικοπαθία και με ψαλμούς, κερύ άναμμένα, και έξαπτόνγρια ή λιτανείες αυτές των χωριών έπήγαναν στο μοναστήρι του «Άγιου Πατέρας». Η γυναικάς έκλαιγαν από θρησκευτική συγκίνηση. 'Ο καλόγερος έθγανει από τό μοναστήρι έχοντας μαζί του τή Χρυσανγή, δεχότανε τις εικόνες γονατιστός, εδάριζε, τις εύλογούσε, τις κρατούσε στο μοναστήρι 24 ώρες κ' έπειτα πάλι ή ίδια συνοδεία μετέφερε τις εικόνες στα χωριά τους. Καί γράφει σχετικώς ό Ιστορικώς :

«... Οι "Έλληνες των μερών εκείνων άφίηκαν τά όπλα των και άνασχολούντο εις τωιαύτας τελετάς και λιτανείες, και κανείς έκ των έπιστημων άνδρων του καιρού εκείνου, ούτε εκκλησιαστικός, ούτε πολιτικός, ούτε στρατηκικός, έτολμούσε να ειπή τίποτε κατά τό λαολόγον τουτου, διότι ειχε βοηθειαν την άμύθειαν και δεισιδαιμονίαν του όγλου! Καί έτσι ό ψευδοπροφήτης αυτός έγινε ύπερπλουτός...»

Στά 1825, ό στρατηγός Νικηταράς ό Τουκοκόραγος, γυρίζοντας από την έξορία του—από τό Μεσολόγγι στην Πελοπόννησο—θέλησε από περιέργεια να πάη στα Τριτόταμα. Μόλις ό "Άγιος Πατέρας ειλε τό αρμοσμένο στρατηγό να πλησιάζη, πήρε την προφητική του πόκα και άρχισε να μωλύνε τό Νικηταρά τάχα γιά την άσέβεια του! Μπροστά ήταν άρκετός κόσμος. 'Ο Νικηταράς δεν έθύμωσε, άλλ' έσώλησε και έφυγε... "Όταν άντάμωσε τό θείο του Θεού. Κολοκωτρήν, του διηγήθηκε τά πάντα, τις άγυιές του ψευδοπροφήτη και πως άρχισε πεινά να γίνεται επικίνδυνος γιά τον "Άγωνα. 'Ο Κολοκωτρήνης γράφει άμέσως στον πρόεδρο της 'Επαναστατικής Κυβερνήσεως "Ανδρ. Ζαΐμη, του εκθέτει δια τά περι "Άγιου Πατέρα και του εκμητρησύνεται τους φόβους του. "Αν έξακολοθησούν οι άνδρες του "Αγώνος να όρχουν τ' άρματα και να γίνονται καλόγεροι, τώρα μάλιστα πού κατεβαίνει ό "Ίμπαρη, ή 'Επανάσταση εινε χαμένη! «'Ηταν άνάχη, έγραφε ό Κολοκωτρήνης, να βροϊν τρόπο να του πάρουν τ' άφιερώματα και να δείξουν στο λαό ότι εινε λαοπλάνος κ' έτσι να τον συχαθύν. 'Ο "Ανδρέας Ζαΐμης απεφάσισε τότε και πήγε επί τόπου έπιτήδεις. Βοήκε τον καλόγερο στην μέση του κάμπου να κρηύτη στους χωρικούς τό «οό φονεύσεις!» 'Ο Ζαΐμης, φοβούμενος να μην πύση στην όρηγί του φανατικού λαού, άναγίστηνε να σταθή, όπως οι άλλοι, όρθιος, ξεσοκώφρατος, άφινοντας να τον πύνη ό ήλιος!... "Έφυγε λοιπόν και ό Ζαΐμης άπ' εκεί χωρίς να τολμήση να κίνη καμιά ενέργεια...

Ύστερα από λίγες μέρες έτυχε να πενά από τά Τριτόταμα ό στρατηγός Κανελλός Δελγηγιάννης. Οι στρατιώτες του, μόλις ειδαν τον "Άγιο Πατέρα καθισμένο στην πόρτα του μοναστηριού, τρέχουν, όρχουν τ' άρματα στα πόδια του και παραιτούν τό στρατηγό! Κάνει να

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΒΑΡΝΙ

— Ποιό εινε τό ωραιότερο πράγμα του κόσμου; ρώτησε έξαφνα ό καπιτάνιος τών ταξειδιώτες πού τραγουδούσαν έπάνω στο κατάστρωμα του καραβιού, πίνοντας πάλμω κρασί.

— Τό ωραιότερο πράγμα του κόσμου εινε ή άγαπημένη μου, τού άπάντησε ένας φουτητής είκοσι χρόνων περίπου.

— Η μόνη εύτυχία στον κόσμο εινε ό πόλεμος, άπάντησε ένας στρατιώτης. Δέν υπάρχει ωραιότερο πράγμα από έναν καβαλλάρι πού ρίχεται καταπάνω στους έχθρους με τό σπαθί στο χέρι!

— Όσο νοιώθω κοντά μου την γυναί με τά φλουριά, πετάχτηκε κ' ειπε ένας φιλόγυρος, δέν θέλω άλλο τίποτε στον κόσμο.

— Εινε στην πλάσι πράγμα ωραιότερο από ένα χωράρι μ' έλόχνησα στάγια από τη μια άκρη ως στην άλλη; άποκρίθηκε ένας γεωγράφος.

— Ποιός ειπε πως ή εύτυχία δέν εγεννήθηκε άπ' τη δόξα; άπάντησε ένας ποιητής. Δέν υπάρχει ωραιότερο πράγμα από τη δάφνη του "Απόλλωνος.

— Τι να την κίνησε τη σκέψη; ειπε άπ' την άλλη μεριά ένας μουσικός. Κατάλαβες ποτέ σου τι λέει τ' άνδρόν; Τ' άκους να λαλή κ' αυτό σου φτάνει...

— Τι λέτε εκεί; φωνάζει άγαριμένος ένας φιλόσοφος. Μονάχα στην άλήθεια υπάρχει ή ύμωφία.

— Υπάρχει ωραιότερο πράγμα από την προσοχή, τέκνα μου; λέει ένας παπάς κάνοντας τό σταυρό του.

— Η εύτυχία βρίσκεται μονάχα στη Φύση, ειπε ένας ζωγράφος. Υπάρχει ωραιότερο πράγμα από τό καταπράσινο διασος, από τη γαλάζια θάλασσα, από τον άνεμελο ούρανό;

— Όχι, ό έρωσ εινε ή εύτυχία, τον διέκρινε ένας νέος. Μονάχα ό έρωσ εινε πηγή κάθε εύτυχίας.

— Η εύτυχία βρίσκεται μονάχα στην προσοχή, ειπε ένας παπάς. Αυτή μόνο μάς άνεβάξει έπάνω στον ούρανό...

— Δέν υπάρχει μεγαλειότερη εύτυχία από την αγάπη της μητέρας στα παιδιά της, άπάντησε μια γυναίκα, πού ειχε δίπλα της δύο χωριωμένα άγοράκια.

Την ίδια στιγμή μερικά συζυλόγαρα πού άκοιλοθησαν τό καράβι, κουνιέντασαν κ' αυτά κ' έ-

λεγαν άναμεταξύ τους :
— Τό ωραιότερο πράγμα στον κόσμο εινε να βουλιάζη ένα καράβι γεμάτο από ταξειδιώτες...

τούς μιλίση ό στρατηγός, άλλα τότε ό καλόγερος σπρόνεται και με τον "Άγιου "Ιωάννου καταφέραται αυτόν και όλη την οικογένειά του! 'Ο Δελγηγιάννης τά έγραψε αυτά στην Κυβέρνηση, ή όποία έστειλε στα Τριτόταμα τον "Επίσκοπο Βροσθώνος ως αντιπρόεδρο της Βουλής, άλλ' ούτε ό "Επίσκοπος κατάφθεσε να πειρη τον Εγγύνη να σταματήσει τά καμώματα του εκείνα, πού μαλάκωναν τις ψυχές των έπαναστατών, άκριβώς έπάνω στην κρίσιμη ώρα.

'Από αυτά δια ό Κολοκοτρήνης έσχηματισε την ύποψια ότι ό ρασοφόρος αυτός ειχε μυστική συνεννόση με τον "Ίμπαρη γιά να καταστρέψη τον "Άγωνα... 'Εν τωτοις θέλησε να μεταχειρισθί με πονηρία ένα γράμμα γεμάτο από πατριωτισμό και τον παρακαλούσε να πάρη τό Σταυρό νάρθη μαζί τον οπία να πολεμήσουν τον έχθρο της Πίστewος και της Πατριδος. 'Αλλ' ό καλόγερος δέν έδωσε καμιά άπάντησι και ό Κολοκοτρήνης δέν μπόρεσε να τον συλλάβη, γιати φόβητανε τό φανατισμό του λαού, ό όποιος τον έλάτρευε.

'Αλλ' ό,τι δέν μπόρεσαν να κάνουν οι "Έλληνες, τό έκαναν οι Τούρκοι. "Αμα έμαθαν ότι στο μοναστήρι ύπήρχε πλούτος, έξεστράτευσαν γιά να τον πάρουν... Τό πρωί της 14 Σεπτεμβρίου 1826 έφτασαν εκεί, έσπασαν την πόρτα της εκκλησίας και μπήκαν μεθά... 'Ο "Άγιος Πατέρας και ή Χρυσανγή κητέργαν στο "Ίερό. Οι Τούρκοι κατάφθεσαν τον καλόγερο και αιχμαλώτισαν την Χρυσανγή, πού ήταν νέα και άρκετά νόστιμη.

Καί ή τραγωδία έτελείωσε με τη διανομή των λαφύρων. Οι Τούρκοι έμωίρασαν την περιουσία του Εγγύνου σε 45 μεριδια. Τά χρήματα τά έμωίρασαν υ' ένα μεγάλο φέσι Αιγυπτιακό, πού χωρούσε ως πέντε όκάδες άσσημ. Καί κάθε Τούρκος έπηρε από ένα τέτοιο φέσι γεμάτο άσημμένα άφιερώματα!

